

KAROLÍNA
NOVOTNÁ

CESTOVNÍ KRAJČASY

O KNIZE

Cestovní kraťasy, kniha představující barvitý kaleidoskop vzpomínek z mého putování po světě během posledních několika let. Tento výtvarný deník odhaluje mozaiku krátkých střípků, malých příběhů a nezapomenutelných situací, které ve stvořeném tkanivu času a prostoru oživují jednotlivé navštívené destinace.

Tato kompozice barev a slov je oslavou nejen cestování samotného, ale i jeho potenciálu otevřít se novému dobrodružství, nové perspektivě a nabádá k vydání se na cestu objevování...

NORSKO

UTÍKEJ NEBO ZMOKNI

Celé Norsko se nese v duchu hrozícího deště, naše cesta Norskem je stálý útěk, aby nás déšť nezastihl. Takže volné chvíle trávíme sledováním pohybujícího se mraku na radaru.

Při jednom z mnoha stopů nás bere Arab, chvíli jedeme a on nám vypráví své životní příběhy, po chvíli si všimá malého ptáčka na silnici, zastavuje a loví z tašky banán. Za ním se již utvořila docela velká kolona aut, ale toho si nevšímá. Pomalu a důkladně banán cupuje a malé kousky vyhazuje ven ptáčkoví, vyhodil větší kus, tak ještě vystupuje z auta ven a pomáhá ptáčkoví ještě více banán rozcupovat. Do auta ho zahání asi desáté zatroubení aut stojících možná již v kilometrové frontě za námi...

Víte,
že v
norské
ikey
je bezedná
zmrzlina
do kelímku?

GRU

ZIE POZOR BOLŠEVNÍK VELKOLEPÝ

Asi třetí den v gruzínských horách potkáváme Slováka, jsme ve skupině asi 8 lidí, a tak obdivujeme statečnost samotného kluka. Přichází z druhé strany hor a varuje nás před nebezpečnou rostlinou Bolševníkem velkolepým. Vezmeme si tedy rady ohledně ochrany k srdci a ve třiceti stupních si oblékáme veškeré oblečení, které s sebou máme, na sebe.

Mám na sobě: kraťasy, dvoje dlouhé kalhoty, tričko s krátkým rukávem, tričko s dlouhým rukávem, druhé tričko s dlouhým rukávem, mikinu, bundu, dvoje ponožky, pohorky. Jsme připraveni. Bolševník též. Tato rostlina dorůstá do výšky i několika metrů, tudíž jsme během chvíli byli zcela lapeni do jeho spárů. A i když jsme se chránili mnoha vrstvami, jeho agresivní, žíravá tekutina nás stejně dostala a když jsme se z bolševníkového pole vynořili, byli jsme všichni samá popálenina a následně samý puchýř. A co je na tom nejlepší? Puchýře nesmí být následující dny vystaveny slunci, aby na těle nezůstaly jizvy, ať žije dlouhé oblečení a pocení.

KDO BY SE MEDVĚDA BÁL

Na cestě horami se k nám přidává pes, je to fena, vypadající jako vlk, putuje s námi týden. Stává se z ní ochránce naší skupiny, štěká na všechno kolemjdoucí, v noci spí před stany, je na ni opravdu spoleh. Až do jedné příhody, kdybychom možná určitě varování či ochranu uvítali...

Dáváme si na kopci po náročném výšlapu přestávku, sedíme a jíme, když najednou kousek od nás, kde se vzal tu se vzal, medvěd. Chvilu koukáme na něj, on kouká na nás, přemýšlí asi kolik nás je, k jeho smůle a našemu štěstí – je nás moc. Předem boj vzdává otáčí se a utíká pryč. Kde je pes? Jak to, že neštěkal? Georgia (tak jsme ji pojmenovali) celý zážitek s medvědem prospala.

My ale od této doby věříme na medvědi a následující noci všíme jídlo na stromy...

PORTUGALSKO

LET JE ZRUŠEN!

„Terko, ten let do Prahy na té ceduli není, ale má to letět za dvě hodiny, tak by tam měl být!“

„Aha, tak se letí až zítra ráno a nikdo neví proč, ale prý nám proplatí ubytování na dnešní noc.“

Tak jsme sebraly naše batohy zaprášené po čtrnáctidenním výletu Portugalskem, stan zabalený v igelitce, protože se rozbil obal a vyrazily jsme do pěti hvězdkového hotelu.

FINSKO

PÁBENÍ NA KIVINOCE

Naše útočiště na týdenním pobytu v Helsinkách se stává malá chatička na ostrově Kivinokka.

Nejvíc nás zaujme chatička uprostřed ostrova, kde místí paní provozuje kiosek a rána smaží pro celou osadu koblihy. Celý kiosek má ozdobený svými malbami, je to opravdu pozoruhodné místo, člověku přijde, jako by se ocitl v románu od Bohumila Hrabala. Shodou náhod jsme jednu jeho knihu – Perličky na dně, měly s sebou, a tak sedíme celý týden před kioskem, jíme koblihy a hovoříme o pábitelství.

PRAMICE A RÁKOS

Jednoho dne jsme se přeci jen odhodlaly k činnosti, půjčujeme si pramici a vyjíždíme do zátoky, naše odhodlání je dojet aspoň na protější břeh, leč rákos nám v tom brání ze všech stran, nejsme ani jedna zkušená veslařka, tudíž jen otáčíme pramici v rákosu zleva doprava. Nakonec se Šárka ujímá velení a ráznými pokyny nás navádí ke spolupráci, díky tomu se posouváme asi o metr vpřed. Zbytek dne se poté snažíme pramici zaparkovat zpět ke břehu...

PORTUGALSKO II

VE ZNAMENÍ COVIDU

Máme tolik plánů, kam se všude podíváme, jak tento erasmovský čas využijeme naplno i v cestování a objevování Portugalska. První večer po příletu si zběžně čteme zprávy na internetu, píše se tam něco o novém viru, který se objevil v čínském Wu-chanu. Děláme si z toho trochu srandu a zakončujeme to tím, že je to od nás daleko. Za měsíc jsme již na letišti s trojvrstvou rouškou a desinfekcí v ruce, letíme zpět do Česka a řešíme, kde přečkáme čtrnáct dní v povinné karanténě....

MAD EIRA

CESTY, KTEROU JSOU ZNAČENY, ŽE NIKAM NEVEDOU – OPRAVDU NIKAM NEVEDOU (ANEŽ CESTA TAM A ZASE ZPÁTKY)

Měly jsme plán, měly jsme nadšení, měly jsme odvahu – i přes četné zákazy jsme se vždy probíjaly do cíle, no – právě že ne vždy. Levády na Madeiře jsou příjemným značením, podle kterého se dá Madeiru obejít křížem krážem, stává se ale často, že na některých místech jsou sesuvy půdy, a tak tudy nelze projít. My jsme ale velmi často i přes zákazy a varování, se nějak přes dostaly, byly jsme na sebe vždy patřičně hrdé, jeden den takto zdoláváme již asi pátý zákaz, sestupuje velmi strmým srázem dolů a říkáme si, jak jsme na to zase hezky vyžrály, máme před sebou asi kilometrový tmavý tunel, průchod je velmi úzký, neb vedle se též nachází leváda, procházíme tunelem, už konečně vidíme světlo na konci tunelu – ale! Východ je zavřený! Po půl hodinovém boji jsme se přes uzávěr dostaly, opět se plácáme po rameni, jak jsme drsné holky. Pokračujeme. Už za šera docházíme k dalšímu tunelu, který vede skrz horu, čeká nás zase skoro kilometrový průchod, opět po nějaké době spatříme světlo na konci, ale tentokrát je východ zadělaný železnými vraty....chvíli přemýšlíme, jak bychom to přechytračily tentokrát, ale brzyse otáčíme a ve tmě absolvujeme vše zase na zpět.

NAROZENINOVÁ FOTOGRAFIE

Nezmínila jsem, že tento popisovaný den, jsem měla narozeniny, proto vznikla tato fotografie, jako uchování dne, kdy je mi dvacet pět let a přesně vím, kam v životě směřuji....

Počet rozbitých baterek: Dvě
Zbývá funkčních baterek: nula
Dobrá nálada: Nic moc
Naděje, že se ještě někdy vrátíme: Nic moc

RUM UNS

KO HŮL, PES A STÁDO

V Rumunsku se člověk tak nějak chtě nechtě stává poutníkem v pravém slova smyslu, neboť hůl ho doprovází skoro všude. Samozřejmě je dobrá na podporu při chůzi, ale hlavní využití je především v sebeobraně před psy. Pes je ochránce stáda, pastýři většinou pospávají někde zašití v kopcích a celé situace, jak spolu vychází pes, ovce a kolemjdoucí turista, si moc nevšímají. A tak si turista musí poradit sám. Naštěstí pes se hole bojí, stejně jako člověk psa, takže to tam tak nějak v těch rumunských horách vlastně všechno funguje v harmonii.

TAKOVÁ NABÍDKA SE NEODMÍTÁ

Když jsme se vraceli z rumunských hor směr civilizace, povedlo se nám stoupnout člověka velmi přátelského. Dokonce si nás oblíbil na tolik, že nám nabízel i práci. „Máte v Česku práci? Kdybyste neměli a jestli máte řidičáky, tak pro vás něco mám?“ Muž se živil prodejem kradených aut a hledat parťáky, kteří by kradená auta prodávali v Čechách. No...chvíli jsme to zvažovali, v porovnání s učitelským platem...

TEN ERI FE

KROCAN JE TU PÁNEM

Já ani Pája se jen tak něčeho nezalekneme, ale když jsme procházeli na Tenerife jednou z vesnic, zkřížil nám cestu obrovský krocan. Šel přímo naproti nám, hudroval a roztahoval ocas, my stojíme, trochu bezradně se rozhlížíme, není kam uhnout, krocan stále jde směrem k nám, co chvíli se zastaví a začne pohrabávat nohou v zemi, jako by se chystal k útoku, začínáme pomalu couvat vzad, nechceme dělat moc prudké pohyby, abychom ho zbytečně nedráždily... pomalým couváním jsme se dostaly už téměř pryč z jeho dohledu. Vyčkáváme...Krocan zmizel. Rychle přebíháme nebezpečný úsek a zastavujeme se až o značný kus cesty dál.

TAK JSME TO TU ZATOPILY A JDEME SPÁT

Asi čtvrtý den putování po Tenerife stoupáme tak zase jednou do hor, den už se nachyluje k večeru, obloha vypadá trochu deštivo. Kráčíme podél zahrádky s malou kamennou chatou, najednou na nás něco volá obtloustlý pán stojící v bramborovém řádku. Španělsky ani nejda neumíme, ale po chvíli pochopíme, že nám nabízí víno, chvíli se zdráháme, ale v rámci poznávání místí kultury, vstupujeme do zahrady. Jsou tam další tři postarší veselí muži, ani jeden nemluví anglicky, jeden volá na čtvrtého, který je ještě v bramborách, ať přijde tlumočit. Ten anglicky také neumí, ale umí používat google translator. Po dvou hodinách veselé konverzace s překladačem, po pár sklenkách vína a pečených bramborách, muži odjíždějí domů do města, nabízí nám, že můžeme v chatce zůstat přes noc a druhý den jim vrátíme klíče, až sejdeme do města.

Vzhledem k dešti, který venku stále zesilovat, jsme souhlasily. Večer jsme si zatopily v krbu a chystaly se jít spát. Pája ještě obratně za pomoci překladače píše poděkování jednomu z mužů za to, že nás tam nechali.

Píše, že jsme si dokonce zvládly i zatopit.

Bohužel i překladač se někdy zmýlí a zpráva se odeslala v tomto vyznění:

Děkujeme moc za všechno, zatopily jsme to tu, klíče vrátíme zítra kolem poledne. Dobrou!

ROAD TRIP

CESTA DO RAKOUSKA,
PŘED VÝJEZDEM
(BALÍ SE JEN AMATÉŘI,
MY JDEME TOČIT KLIP)

„Než odjedeme, musíme ještě zkusit natočit ten klip, Ať vím, jestli to pak tak můžeme točit naostro“ Říká Petr pár hodin před odjezdem. Stojí už ve dveřích s provazem a žebříkem...

Jedeme feliciíasi dvacet kilometrů za Prahu. Naším cílem je tam pověsit Petra provazem za nohy na větev stromu, která je vysoká asi čtyři metry... Ale jak?

Chvíli chodíme bezradně kolem stromu, pak je rozhodnuto, druhý konec lana přivážeme za kouli u auta, já autem popojedu, Petra ta vynese nahoru. Sedám za volant, pomalu se rozjíždím, vidím ve zpětném zrcátku, jak Petr pomalu vyjíždí na provaze nahoru. Visí. Volá na mě, že letí.

Podávám mu kytaru a já беру do ruky kameru. Větev nepraskla, příprava na klip je, můžeme vyjet do Rakouska.

SLO VIN SKO

KDO MÁ VÍC KLÍŠTAT, VYHRÁVÁ

Počet klíšťat zapitých – P- 3, K -2,
počet klíšťat lezoucích – P-cca31, K- cca 24.

KONCERT

V Triglavském parku, kromě do kopců a dalšího šplhání do kopců,
točíme krátká videa, jak Petr hraje na kytaru a zpívá. Ostatní turisty to
asi těší, občas někdo dokonce tleská a někteří se dokonce přiznávají,
že textu rozumí, no jo, jsou to Češi.
Už se mi zdálo, že jsme dlouho žádné Čechy nepotkali...

ITÁLIE

BUĎME RÁDI, ŽE TO AUTO NEUKRADLI CELÝ...

Měli jsme hezké dopoledne nedaleko Florencie u jezera Lago di Bilancio, přijeli jsme sem už předešlý večer. Od ráno byly teploty tak vysoké, že jiná možnost než být u vody, se nenabízela. Voda byla krásně čistá, žádní lidé, prostě idylka.

Idylka až to chvíle, než jsme se vrátili k autu. Rakev, která dodávala našemu auto moderní a takový cestovatelský nádech, byla rozbitá. Naše obavy z Itálie, podporované příběhy přátel, kteří byli v Itálii též okradeni, byly naplněny.

Ztráty: Rozbitá rakev, cca 150 eur, repráček.

Takže vlastně docela příjemná krádež, po zbytek cesty chválíme zloděje za to, že byl na nás hodný a nechal nám kreditky, řidičáky a taky neobjevil tajnou skrýš na zbytek peněz. JUCH!

O ITÁLII V KOSTCE:

Neuvěřitelně drahé silnice,
Neuvěřitelné vedro,
Neuvěřitelně velký počet aut Fiat Panda
(párkrát se nám poštěstilo zahlédnout i vzácný druh Pandy terénní).

PO STOPÁCH YURIHO MENNY

Petr, jakožto letitý busker má své buskerské oblíbence a jedním z nich je ital Yuri Menna, Petr ho obdivuje za jeho nadání vytvořit na každém místě neuvěřitelné davy, s jeho příjezdem se každé náměstí promění v kotel lidí tančících, zpívajících – zkrátka jeho vystoupení je opravdovou show. Chtěli jsme tohoto buskerského mága vidět na vlastní oči a zažít jedno z jeho vystoupení, a tak jsme navštívili města, ve kterých Yuri dle instagramu hrál – Bolognu, Florencii...snažili jsme se, leč vždy nám unikl a jeho tajemství davů stále uniká s ním...

ŠVÝ CAR SKO

VÝSTAVA BERNARDÝNŮ

Přejezd z Itálii do Švýcarska je opravdu dechberoucí, krásné hory, výhledy. Felicie trochu ztěžká dýchá do kopce, ale i tak statečně předjíždí pár cyklistů (jeden cyklista předjíždí nás...)

Přijíždíme do San Bernardina – kromě monumentálních hor se toto místo, jak již je podle názvu patrné, pyšní svou láskou k určité rase psů. Už při výlezu na místní vrchol nás překvapilo, že jsme potkali neobvyklé množství bernardýnů, někdy i čtyři za sebou. Ostatní psi působili tak nějak utiskováni a tvářili se v tomto kraji tak nějak nepatřičně. Scházíme dolů k turistické chatě a vše se vysvětluje: Přijeli jsme právě včas, dnes se tu koná výstava bernardýnů a bude i vyhlásování vítěze. A už ho i vidíme, sedí na červeném koberci na vyvýšeném pódiu, okolo něj čtyři lidé kartáčující mu srst.

Jsem ráda, že lidé tráví svůj čas takovýmito ušlechtilými činnostmi.

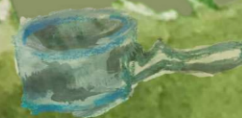
FRAN CIE

KEMPAŘŮM TĚM JE TU HEJ

Po pár dnech ve Švýcarsku se rozhodujeme přejet na chvíli do Francie do Chamonox, vede nás k tomu několik důvodů. Chtěla bych jen dodat, že je nám v přírodě nejlépe a telefony vlastně k životu skoro ani nepotřebujeme, ale těch pár dní bez signálu stačilo. (Potřebovali jsme se kouknout na jistý hudební pořad, který vychází vždy každou neděli...) NO a tak jsme v Chamonox. Všude dodávky, každý něco vaří, pere, suší, balí batoh, skládá lano, chystá karabiny - zkrátka kempařů ráj. Kempovat se dá opravdu všude, je to asi povolené NA PARKOVIŠTÍCH, my ale celý výlet spíme na místech zakázaných, a tak tuto tradici nechceme ani dnes porušit. A přeci se nebudeme mačkat mezi ostatními auty. Proto s Felícií suverénně vyjíždíme na malý kopeček na trávník přímo k posezení. Celé místo tam hned zabydlujeme, tudíž už nedáváme šanci jiným odvážlivcům se k nám přidat. Jsme frajeři a vychází nám to až do následujícího dne ráno, kdy nás vyhazují místní ochránci přírody, že pro Feldu je místo na parkovišti. Poslechneme, ale až poté, co si v ešusu doděláme vajíčka...

SEZNAM ÚRAZŮ A NEDUH:

nakopnutý prst, slzení oka, jizva od boje s ešusem, škrábanec od žiletky ,
rozseknutá hlava o roh dveří auta
Reakce Petra na rozseknutou hlavu:
„Něčím mi to utři a dej mi na to kšiltovku, hlavně ať před těmi lidmi nekrvácím.“
Poté si bere kytaru na záda a odjíždí na kole hrát do města. Prý kdyby se mu motala hlava, tak zavolá, vrátí se za čtyři hodiny, mluví o hraní, na hlavu zapomněl a nekrvácí.

JSME NA TEBE HRDI, FELDO

Jsme zpátky ve Švýcarsku, máme za sebou návštěvu Zermattu a poklonili jsem se i Matce hor – Matterhornu.

Zermattu jsme se dokonce i ubytovali v luxusním kempu – terén je víceméně do kopce, klidnou atmosféru kempu doplňují přistávající vrtulníky a paraglidisté, kteří přistávají jeden za druhým asi metr pod našeho stanu, lepší, než kdyby přistáli přímo na něm. Kemp z jedné strany lemuje vlaková kolej (vlak jezdí ale pouze jednou za deset minut) z druhé strany kemp lemuje řada popelnic. Sprcha ale funguje, k toaletám bych jen dodala, že je překvapivé, že tu je stále fronta jen na pánských záchodech, nikoli na dámských...?

Petr kupuje víno a ořechy ve wasabi, chválím ho, jak dobře nakoupil. Ráno je nám špatně, Petrovi o poznání hůř. Přesto jdeme na výšlap. Zermatt opouštíme právě včas, začíná pršet. Rosnička Petr konstatuje, že prší a že jakmile začne ve Švýcarsku pršet, tak prší už navždy. Odjíždíme tedy z hor do Lucernu. V Lucernu světácky zajíždíme přímo k Lidlu, ale neumíme z něj odjet, nemáme parkovací lísteček.

Večer jedeme spát na vyhlídku nad Lucern, oceňuji záchody, které jsou otevřeny celou noc. Opakuji to tolikrát, až začínám přemýšlet o tom, zda jsem ocenila vůbec během cesty něco víc.

Ráno je taková mlha, že nevidíme ani metr před auto, všude nás jsou slyšet jen kraví zvony. Při cestě zpět dolů do Lucernu objevujeme jakousi neplechu s řadící pákou, pohybuje se podezřele volně. Nic si z toho neděláme a jedeme dál. Za chvíli nejde zařadit pětka a jednička, zas tak moc nic si z toho neděláme a jedeme dál. Za chvíli přestává fungovat rychlost dvě, nepatrně nás to vyvádí z míry, ale stále máme trojku se čtyřkou...Když přestává fungovat i rychlost tři, je nám jasné, že musíme nabrat směr domov a nesmíme zastavovat, jinak se už nikdy nerozjedeme.

Po devíti hodinách cesty přijíždíme do Prahy s trvalou zařazenou rychlostí čtyři a dost ojetou spojkou...

O
PĚT

ŠVÝ
CAR
SKO

PORTUGALSKO III

CESTOU NECESTOU

Jsme na cestě do Viany do Castelo, máme před sebou tolik kilometrů, že s trasováním mají problém i mapy cz. Cesta probíhá docela v klidné atmosféře, střídáme se v řízení, posloucháme kvalitní hudbu (např. Ivana Mládka). Naše oblíbené chvíle jsou na benzínce, ale to po paté bagetě začíná být také už trochu méně oblíbenou činností. Obě noci, co jsem na cestě, spíme pod širákem vedle auta, auto máme naložené vlastně vším, co vlastníme, a tak se nesmíme od auta ani hnout! Naštěstí jsme se rozhodli v noci nehlídkovat bdělí, ale pouze držet stráž ve spánku. První noc ve Francii probíhá vlastně nad mé očekávání dost pohodově, vytáhneme z auta spacáky, peřiny a spokojeně spíme celou noc. Ráno nás budí skupina francouzských turistů, kteří obdivují naši ložnici a všichni nás vesele zdraví.

Španělská noc je o poznání dobrodružnější... Svou ložnici si tentokrát rozkládáme na poli, však netušíme, že jsme na hlavní křižovatce divokých prasat.

Už před spaním nás o tom informuje celá prasečí rodinka, která nám skoro vběhne do naší ložnice. Asi ve tři hodiny se situace opakuje, však tentokrát přibíhá divočák sám a když nás zmerčí, začne velmi hlasitě posílat varovné signály ostatním. Když se situace konečně na chvíli uklidní, že bychom možná i mohli usnout, začíná pršet...

VIA
NA

DO

CAS
TELO

A TAK TU TEĎ ŽIJEME

Viana nás přivítala krásným mohutným slejvákem, že se ani nedalo vylézt z auta. Běžím v dešti převzít klíče od našeho nového bydlení, byt je v historickém centru města a je opravdu krásný. Suverénně parkujeme Felícii na chodníku před budovou a začínáme nosit věci dovnitř. Přemýšlím o tom, co by asi někdo pomyslel, kdyby si prohlédl obsah našich zavazadel...

Co například vezeme: Paruku, kamery, mikrofon, kombo, kytaru, stativy, olejové barvy, dvacetilový pytel s drobnými...

Toto všechno a mnohem víc nataháme do bytu a začínáme si zvykat na to, že toto místo teď bude skoro rok naším domovem.

Lorem Ipsum

PONTE DE LIMA

HURÁÁ NA PRVNÍ VÝLET!

Na jeden z prvních výletů jedeme do města Ponte de Lima. Městečko se pyšní historickým mostem, podle kterého je pojmenováno. V překladu název města znamená most přes řeku Limu. Cestou se zastavujeme v parku Bertianos a to bohužel zpětně hodnotím jako chybu. Je to tam sice krásné, počasí nám přeje, ale o pár hodin později zjišťuji, že postrádám řidičský průkaz. Vymlouvám se na to, že se musel stát zázrak, jinak si to nedovedu vysvětlit. Ztráta je mrzutá, ale snažím se na věci dívat pozitivně, tudíž se o dva dny později raduji, že mám možnost navštívit poprvé portugalskou policejní stanici a vyptávat se na řidičský průkaz, i když to bylo neúspěšné, zážitek to byl.

GERÊS

TOTO ASI NENÍ NÁRODNÍ PARK...

Gerês je jediný národní park v Portugalsku, a tak ho vyrážíme na víkend trochu prozkoumat. Jedeme ve Felícii a jak už je naším zvykem, budeme v ní i spát. Přijíždíme do města Gerês a hned jako správný přírodní nadšenci zamíříme na veganský hamburger, následuje káva a debata o tom, jak se nám hezky sedí.

Do kopců vyrážíme až v pozdních odpoledních hodinách, tak je jasné, že moje naplánovaná trasa se neuskuteční. Trasu tedy značně zkracujeme a vlastně jsme za to i docela rádi. Večer parkujeme Felicii na odpočívadle vedle silnice a chystáme se ke spánku, těsně před usnutím se bavíme o tom, jak poznat, že se nacházíme v národním parku či ne, nebylo tu žádné značení, a tak se ujišťujeme, že toto asi národní park není, a tak tu můžeme v klidu spát.

Už za pár minut nás z tohoto omylu vyvede policie, která parkuje vedle nás a důrazně nás upozorňuje na to, že tady rozhodně spát nebudeme. Jedou za námi ještě několik kilometrů, aby se opravdu ujistili, že park opouštíme. Na truc chvíli uvažujeme, že se do parku ještě vrátíme, ale na takovou rebelii jsme již dost unavení...

SANTIAGO DE COMPOSTELA

JSME POUTNÍCI

Původně byl plán touto poutí zakončit Erasmus v Portugalsku, ale nakonec se z nás stávají poutníci již prvního prosince. Rozhodli jsme se tak proto, že jsme v provincii očekávali ideální počet lidí na cestě, což se opravdu potvrdilo a počet lidí jdoucích do Compostely byl, alespoň po naší trase, je skoro nulový.

Připravujeme se na déšť, který je předpověděn skoro na každý den, déšť ale nepřichází, a tak pláštěnky zůstávají po celou dobu nevybaleny.

Přemýšlíme o tom, proč zrovna tato pouť k ostatkům svatého Jakuba se stala takto populární...možná již jsme příliš „zhýčkaní“ krásnými výhledy na trecích v horách, protože místní krajina, hlavně po překročení španělských hranic, nás moc neoslňuje. Vesnice a město jsou dost nevkusné, začínající Vánoce se nevkusnost snaží zachránit vánoční výzdobou, ale bohužel trochu nepovedeně a kýč jen nevkusnosti dodává.

Ale již druhý den, je nám jasné, že tato cesta není o dechberoucích výhledech, ale je spíše o usebrání, sdílení prožitků a chůzi jako meditaci.

STOJ NA HLAVĚ

Petr na každém zastavení praktikuje stoj na hlavě, trochu se tomu podivují, hlavně z nepochopení toho, jak na to může po 35km cesty ještě mít energii. Ale vyplatilo se to!

Třetí den totiž Petra při stání na hlavě zmerčí obyvatel místní vesnice a natolik jej to zaujme, že nás přemluví, ať jdeme k němu na kávu. Setkání je velmi obohacující, protože se nejedná o vesničana, který nikdy neopustil rodný kraj, ale o vášnivého cestovatele, který navštívil skoro celý svět. Další dny cesta probíhá vesele, Petr testuje, jaké je to chodit bez bot (já se občas přidávám, bohužel mé nohy nevydrží tolik), zjišťujeme, že jak si lidé myslí, že ovládli již skoro vše a jsou „pány všeho tvorstva“ tak pravdou je, že neovládli správně ani své tělo a vlastně neumíme chodit, natož dobře dýchat.

Po týdnu přicházíme ke katedrále svatého Jakuba, sedáme si před katedrálou a čekáme na osvěcení, to nepřichází, a tak jdeme na vlak.

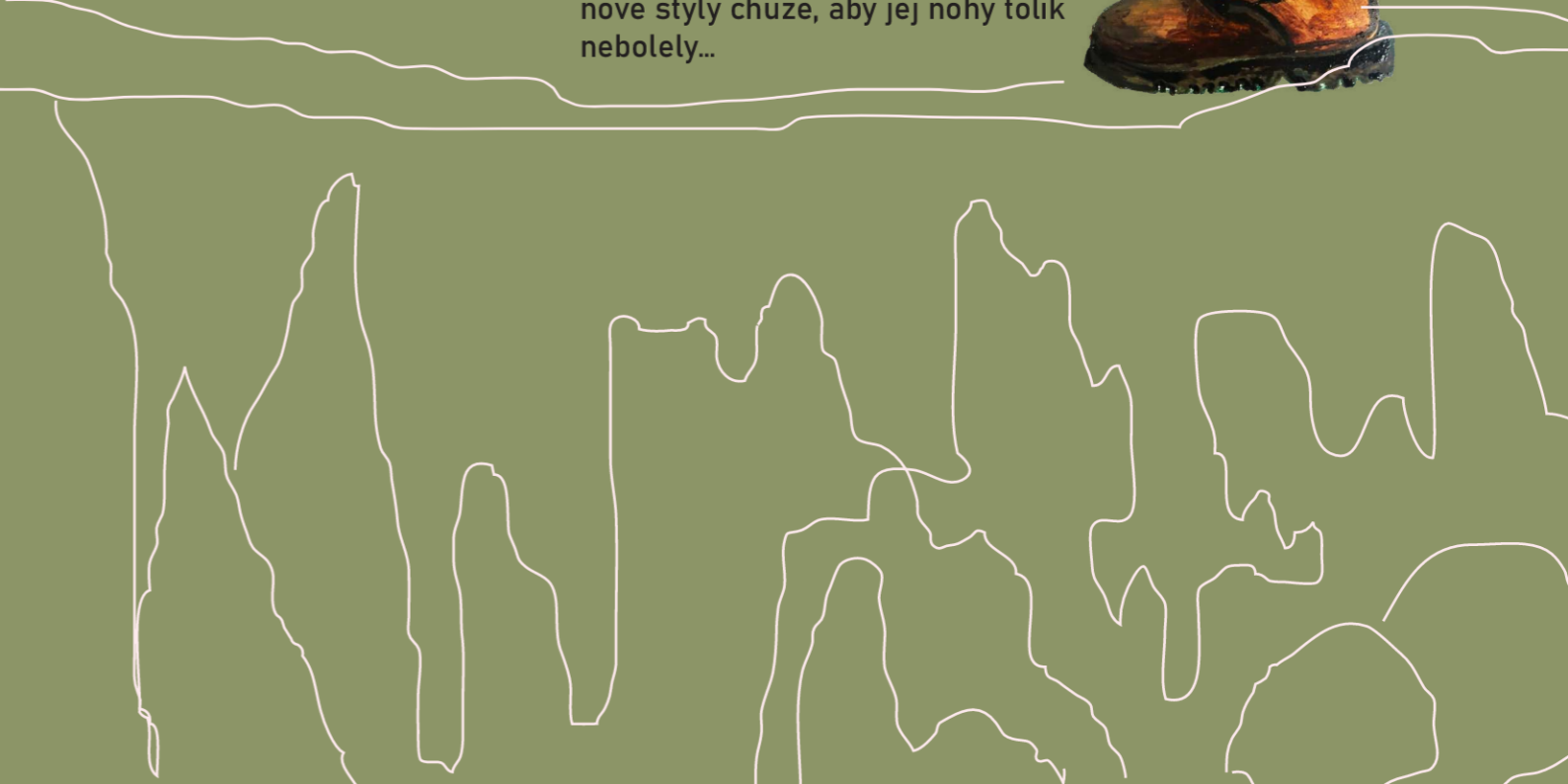
FISHERMEN'S TRAIL

ROTA VINCENTINA

Jedeme na jih Portugalska do města Lagos, odtud vyrážíme po Rotě Vincentině směrem na sever. Jih Portugalska je neuvěřitelně krásný svými oranžovými útesy a tyrkysovým oceánem. A tak se stále kocháme a kocháme. Petr experimentuje s bosou chůzí, je zde kamenitá cesta, takže se tu člověku bosky nejde úplně nejlépe, ale kratší úseky se dají zvládnout. Co se ale nestane, Petr na mě za chvíli volá, že mu jedna bota chybí! Vypadala mu z boční kapsy batohu... Máme před sebou asi ještě 100km, ale pro botu se vracet nechce. A tak zbytek cesty kráčí hrdě bos, a vymýšlí různé nové styly chůze, aby jej nohy tolik nebolely...

BEZ
BOT
TO
JDE
TAKY!

MAR OKO

SMLOUVEJ - NEBO ZKRACHUJ

Smlouvání v Maroku je součástí místní kultury, a tak se člověk chtěl nebo nechtěl musí do této hry zapojit též. Prodavači tu mají již osvědčené triky, jak zapůsobit na kolemjdoucí turisty. Když vyzvěděli, že jsme Češi, ned nás obdarovali pár českými slovy, jeden to dotáhl s češtinou, tak daleko, že zarecitoval: „Dobrý den celý den, bába leze komínem! Tak jsme si ten koberec u něj koupili...”

Otázka do AZ-kvízu:
Kolik koberců můžete najít
na náměstí v Marrakeši?

Odpověď je bohužel hodně!

